

Десеттѣ прѣсти

Баба Милка била на времето си сѣщо млада и хубава, което нѣщо човѣкъ не можеше да повѣрва сега, като погледне нейнитѣ побѣляли коси и набръчкано лице. Ония, които сѣ доживѣли нейнитѣ години, твърдятъ още и днесъ, че нито една мома нѣмала такова дивно лице, винаги озарено съ една пленителна усмивка.

За съжаление, Милка изгубила рано майка си и живѣла съ баща си въ единъ голѣмъ чифликъ, който не давалъ никакви приходи, а напротивъ, отъ день на день се отрупвалъ съ дългове. Бедитѣ идвали за бедното момиче една следъ друга, и то не можело да понесе толкова много грижи; често изпадало въ отчаяние и постоянно мислило, какъ да се избави отъ тази неволя.

Единъ день, като седѣла така предъ вратата, съ ржце сложени подъ престилката си, като нѣкоя дама която държи премръзналитѣ си прѣсти въ маншонъ, тя казала тихо на себе си:

— Голѣма е скръбта ми, че отъ младини останахъ да живѣя само съ грижи. Ако бѣхъ благодатна като слънцето, тѣй полезна като водата, така бърза като вѣтъра, не бихъ се въртѣла въ кѣщи за да се чудя какво да правя. Ахъ, защо не бѣхъ фея, да скитамъ по свѣта и защо не сѣ викали на рождението ми нѣкоя чудодѣйка? Ако тя можеше сега да ме чуе и би искала да ми помогне, може би тогава и ние, съ моя беденъ татко, щѣхме да се спасимъ отъ тежкитѣ грижи.

— Бжди довольна, ето ме! — чулъ се единъ гласъ.

И Милка съгледала предъ себе си една стара жена, която я гледа, наведена на бабончето си отъ слонова костъ.

— Тя изпърво много се изплашила, защото била облѣчена съ дреха, каквато никой не носѣлъ въ тоя край. На главата си имала шапка отъ жабешка кожа, а за панделки — ленти отъ змийска кожа.

Тази жена била толкова грозна, стара и съ толкова бръчки, че ако Милка станеше като нея, и милиони да имаше, пакъ не би могла да си намѣри мжжъ. Въпрѣки това, Милка любезно я замолила да стори нѣщо за нея.

— Азъ съмъ тази, която ще ти помогне, — отговорила старата само-

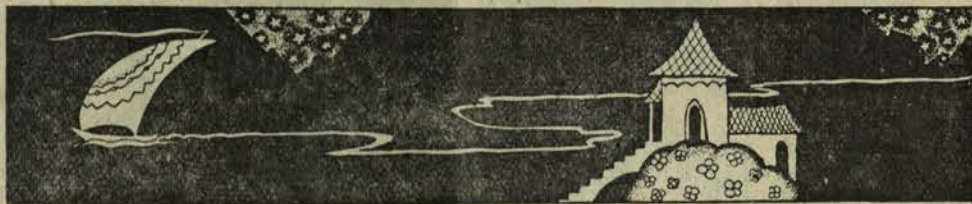
Приказка

Край една поляна,
Скрита въ лесовѣтъ,
Дрѣмеше Мецана
Съ три мечета. Дветѣ,
Уморени вече,
Заспиваха чудно,
А третото мече
Още бѣше будно.

И, вмѣсто да легне
На меката шума,
Мечето побѣгна
И на тѣхъ продума:
— Тѣй ще ви измамя,
Та ще потрепери
Гората, а мама
Не ще ме намѣри! —

И трѣгна нататкъ
Презъ диви пѣтеки,
Но не бѣше краткъ
Пѣтя — и на всѣки
Завой въ лесовѣтъ
Спираше, догдето
Стигна въвъ ржцетѣ
На ловецѣтъ Гето!

Борисъ Маковски

дива, — чухъ твоето желание.

— Ахъ, сериозно ли говоришъ, добра майчице? — извикала Милка. — Затуй ли дойде да ми дадешъ своя магически жезълъ, съ който бихъ могла всичко лесно да направя каквото пожелаея?

— Нѣщо по вече отъ това! — от-

говорила самодивата — Азъ ще ти доведа десетъ малки работника, които ще могатъ да сторятъ всичко, което имъ заповѣдашъ.

— А къде сѣ тѣ? — запитала младата мома.

— Веднага ще ги видишъ. Старата запретнала дългитѣ си

Гости въ Криводолъ

отъ Борисъ Маковски

Следъ това започна „Втори номеръ“, точно. Както обещава Програмата: врява, Ревъ и шумъ и писъкъ Отъ камшикъ — и низкъ Звъроукротителъ. А съ него, сърдити Въ фракъ и съ деколтета, Седемъ шимпанзета, Черни и страховити, И хванати живи Отъ ловци, събрани Въ островъ Танинани!

Но, тия маймуни Свирѣха съ пискуни, И бѣха познати Като акробати. А една мѣнинка, Рошава гадинка, Дори проговори — И, важно, заспори Съ единъ посетителъ, И даже попита — Дали не е боленъ, Или недоволенъ За нѣщо въвъ кѣщи, Та така се мръщи!

А човѣкътъ бѣше Сърдитъ, и седѣше Замисленъ на стола. После рече: — Моля, И тебе ще смачкамъ За тая закачка, И за тия праздни Думи. Кой ме дразни, Кой си позволява Тѣй да ме задява, И да ме тревожи? Съ менъ така не може, Азъ съмъ, позволете, На Криводолъ кмета! —

— За всичко простете, Господине кмете, — Рече шимпанзето. — И за това гдето Скромно ви попитахъ Здрави ли сте! Скитахъ Вредомъ по земята, Дори на луната Живѣхъ три години. А пѣкъ моя синъ е Въ Танинани личенъ Момъкъ, и обичанъ, И, ако сте чули, Не търпиме хули! —

Тукъ Меца изтрѣпна, И тихо прошѣпна На Вълчо: — Бре Куме, Виждъ оная чума, Гдето предъ хотела Съ гласъ бѣше запѣла, Да ни поздравява, И тукъ се прозява! Но нали е тука, Не е на сполука, Затова на време Да се извлѣчеме, И вънъ да решиме, Кжде ще вървиме! —

— Пари азъ съмъ давалъ, Да гледамъ забава — Рече Вълчо. — Нѣма Радостъ по-голѣма За мене, отъ тая Да съмъ тука. Зная, Че кмета ни дири Въвъ три панаири, Но какво да правимъ — Въ смѣхъ ще се удавимъ Пѣкъ каквото става, Нека става! Слава Който има, пати Дори съ непознати!

Тѣй рече кумеца На баба си Меца. Ала тя, горкана, Като луда стана, И тѣжна и бледна Презъ сълзи погледна Пѣстрата арена. А тамъ, наредена Съ другитѣ мечета Седѣше и Мега — Мецина сестрица, Чудна хубавица Вече отъ година — Първа балерина.

Но грѣмна отново Музика. Сурово, Провикна се нѣкой И Мега полека Предъ всички пристѣпи — Облѣчена въ скѣпи Дрѣхи отъ коприна. А следъ туй, двамина, Съ друга бѣла мечка Почнаха полечка Дружно да танцуватъ, Като-че-ли плуватъ По жълтиятъ пѣськъ, Потънали въ блѣськъ.

И цѣлата зала Бѣше онемяла, Отъ чуднитѣ танци! А петъ новобранци Съ сѣ сини шинели, Не бѣха видѣли По селски мегдани Такива сукмани И въ една редица Ситна „Ржченица“. Та викаха гласно: — Отлично, прекрасно! — И още по-здраво: — Девоичета, bravo!

Ала тѣ се скриха, И се появиха Две шарени групи: Диваци, да чупятъ, Като сухи съчки! Стоманени прѣчки, И малки джуджета, Съ червени нослета, И рошави кждри — Мѣнички, но мждри, Весели, безгрижни И толкозъ подвижни, Като че ли въ стари Приказки — другари!

Следъ това въ салона Показаха слона, — Огроменъ и кроткъ Другаръ въвъ живота, И двама индуси: Първиятъ закуси Съ ножове и пламъкъ И бѣлъ остъръ камъкъ, А другиятъ леко Свирна и полека Бръкна въвъ торбата, Та хвана змията — Такава голѣма Змия у насъ нѣма!

После Грого влѣзе Смѣло въвъ кафеза, За да разговаря Съ лѣвътъ отъ Замбара. Ала, на царетѣ Царя се досѣти, Че за тазъ визита Гостътъ не е питалъ, Затуй се изпрѣчи И зина, та рече: — Ако ти е много Скѣпъ живота, Грого, Иди си веднага Далечно, задъ прага.

(Продължава)